

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΡΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηροειδῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὑγιαινον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἐτησίᾳ . . . . . 50. 8.—	Ἐτησίᾳ . . . . . 90. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ δαχνοῦνται τὴν 1ην ἐπίσπου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτορῶν Ἑσωτερ. λ. 19. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένον ἐπίδον, Α' καὶ Β' περιόδου πρῶνται ἐκαστὸν λ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1916

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 4

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Οἱ ναυαγοί, ἂν καὶ κατακουρασμένοι, ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμον τους με θάρρος, ἐλπίζοντες κάθε στιγμή ὅτι θάπαντοῦσαν τὴν ἀπότομη στραφή, τὴν γωνία ἐκείνη, ποῦ θὰ τοὺς ξαναγύριζε στὴν πρώτη δι-εὐθυνσι.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί τους, ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ δρόμον δύο περίπου μιλίων, βρέθηκαν πάλι μπροστὰ στὴ θάλασσα καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν σὲ μίαν ἀπότομη ἀκρογιαλιά, καμωμένη ἀπὸ βράχους γλιστερούς!

— Ἐίπατε σὲ νησάκι, εἶπε ὁ Πέγκροφ, καὶ τὸ διασχίσαμε ἀπὸ ἀκρὴ σὲ ἀκρὴ! Ὁ ναύτης εἶχε δίκην. Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν πέσει ὄχι σὲ ἡπειρο, οὔτε κἀν σὲ νῆσον, ἀλλὰ σὲ ἓνα νησάκι ποῦ τὸ μᾶκρος του πρέπει νὰ ἦταν μάλιστα δύο μιλιαὶ καὶ τὸ πλάτος του βέβαια ἀσίμαντο.

Τὸ ξερὸ, τὸ τραχὺ αὐτὸ πετρονῆσι, τὸ χωρὶς δένδρον καὶ χωρὶς χορτάρι, τὸ σκυθρωπὸ καταφύγιον τῶν θαλασσοπουλιῶν, ἀποτελοῦσε μέρος κανενὸς μεγάλου ἀρχιπελάγους; Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ βεβαιώσῃ. Ὅταν, ἀπὸ τὸ σκαφίδι τους, οἱ ἀεροπόροι εἶδαν τὴν ξηρὰ ἐκείνη, δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τί ἐκριβῶς ἦταν. Ἡ καταχνιὴς τὴν ἐσκέπαζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Πέγκροφ ὅμως, μετὰ τὸ γυμνασμένο μάτι τοῦ θαλασσινοῦ, ἐνόμισε, ἐκείνη τὴν στιγμή, ὅτι διέκρινε

πρὸς τὰ δυτικὰ κάτι ἀμυδροὺς ὄγκους, κάτι σὰν βουνῶδη ἀκτὴ.

Ἄλλὰ τᾶρα, μέσ' στὸ σκοτάδι, δὲν μποροῦσαν νὰ ἴδουν τίποτα. Δὲν μποροῦσαν ἀκόμη νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ νησάκι ἐκεῖνο, ἀφοῦ τὸ τοιγύριζε θάλασσα. Καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ σταμάτουν γι' αἴτιον τὴν ἀνζήτητι τοῦ μηχανικοῦ, ποῦ οὐτ' ἐράνηκε, οὔτε ἀκούσθηκε.

— Ἡ σιωπὴ αὐτὴ δὲν σημαίνει τί-

ποτα, εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Ὁ Κύριος Σμιθ μπορεῖ νὰ εἶνε λιπόθυμος, πληγωμένος, ἀνίκανος προσωινῶς νὰ φωνάξῃ, νὰ μᾶς ἀποκριθῇ. Ἄς μὴν ἀπελπισθοῦμε!

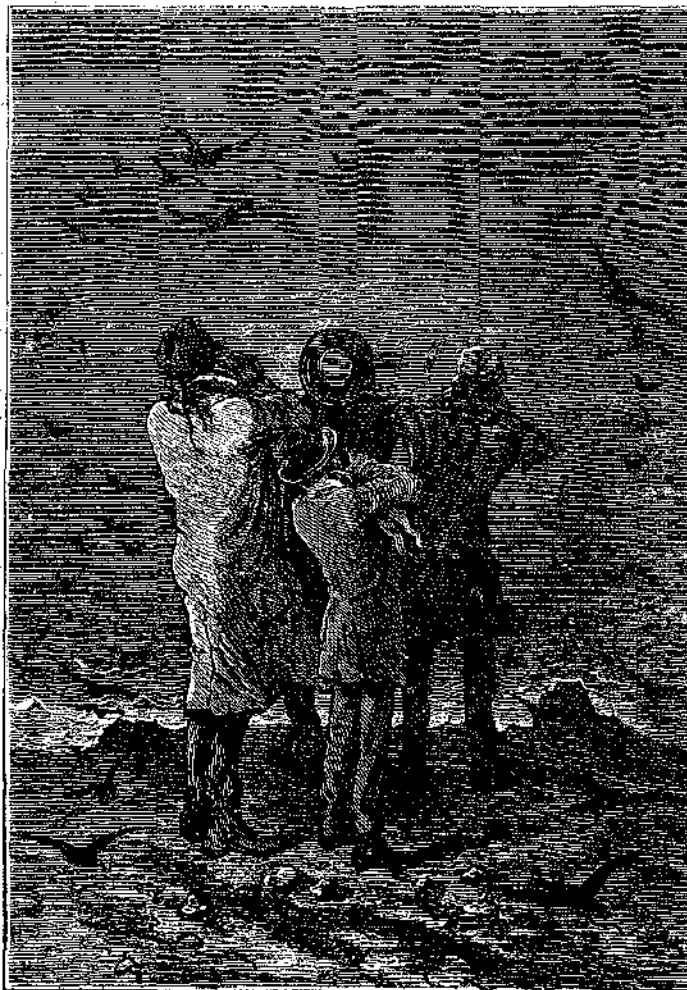
Κάποιος τότε ἔβριψε τὴν ἰδέαν νάψουν σὲ καμμιάν ἀκρὴ τοῦ νησιοῦ φωτιές, γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τὸν μηχανικόν. Ἄλλὰ τοῦ κακοῦ ζήτησαν παντοῦ ξύλα ἢ θάμνους ξερούς. Δὲν ἦταν ἐκεῖ τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ ἄμμο καὶ πέτρες.

Ἐπρεπε λοιπὸν, μ' ὀλη τὴν ἀπελπισία τοῦ Νάβ, νὰ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ. Ἡ ὁ μηχανικὸς θὰ κατάρθωσε νὰ σωθῇ μόνος του καὶ θὰ εἶχε βρῆ καταφύγιον σὲ κάποιο μέρος τῆς ακτῆς, ἢ θὰ χάθηκε γιὰ πάντα!

Οἱ ναυαγοὶ θὰ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ ψύχος, ποῦ ἦταν θριμὸ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσυλλογιζόντο. Δὲν θέλησαν οὔτε κἀν νὰ πλαγιάσουν ἢ νὰ καθήσουν νὰ ξεκουρασθοῦν. Λησμονοῦντες τὸν ἑαυτὸν τους χάριν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐλπίζοντες, θέλοντες πάντα νὰ ἐλπίζουν, ἐτριγύριζαν ἀκατάπαυστα στὸ ξερὸν νῆσι, προπαντῶν στὴ βορεινὴν τοῦ ἀκρῆ, ποῦ θὰ ἦταν πρὸς κοντιὰ στὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος. Ἔστρέκοντο κάθε λίγο καὶ ἐφώναζαν δυνατὰ καὶ ἠφωιές τους πρέπει νὰ ἐφθαναν μακρὰ, γιὰτὶ ἦταν τᾶρα ἠουχία. Μία κραυγὴ μάλιστα τοῦ Νάβ ἀντιλαλήθηκε μίαν στιγμή ἀπὸ τὴν ἠχώ. Ὁ Χάρμπερτ τὸ εἶπε εἰς τὸν Πέγκροφ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει στὰ δυτικὰ κάποια ἀκτὴ, ποῦ δὲν ἀπέχει.

Ὁ ναύτης τὸ ἐβεβαίωσε μ' ἓνα νεύμα. Τὰ μάτια του δὲν τὸν γελοῦσαν αὐτόν. Ὅσο ἀμυδρὰ καὶ ἂν εἶδε

Ἔστρέκοντο κάθε λίγο καὶ ἐφώναζαν δυνατὰ... (Σελ. 29, στ. 1')

τότε τα βουνά, - ήταν βουνά, έτελειώσε!

Αλλά ο μακρινός εκείνος αντίλαλος ήταν ή μόνη απάντησις πού έδόθη στής φωνής του Νάβ και των συντρόφων του.

Αργότερα, ο ουρανός άρχισε σιγά σιγά να αίθριαζε. Τα μεσάνυχτα φάνηκαν μερικά άστρα και άν ό μηχανικός ήταν εκεί, κοντά στους συντρόφους του, θά παρατηρούσε ότι δέν ήταν άστρα του βορεινού ημισφαιρίου. Αλήθεια, ο πολικός δέν έφάνητο στο νέον εκείνον ορίζοντα και οι άστρισμοί του Ζενίθ δέν ήταν εκείνοι πού συνήθιζαν να βλέπουν στα βορεινά μέρη του νέου κόσμου.

Έτσι έπέρασε ή νύκτα. Το πρωί στής πέντε, - 25 Μαρτίου, - ο ουρανός συνέφαινε πάλι και με τής πρώτες λάμπες τής ημέρας, μια πυκνή καταχνιά σηκώθηκε από τη θάλασσα σε τρόπο ώστε ή όπτική άκτις δέν έφθανε παρά πάνω από είκοσι βήματα. Ασχημος καιρός! Οι ναυαγοί δέν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτα γύρω τους. Ένώ τα βλέμματα του Νάβ και του ρεπόρτερ έστρέφοντο κατά τον ώκεανό, ο Πέγκροφ και ο μικρός Χάρμπερτ άποζητούσαν την άκμή τους στα δυτικά. Αλλά ούτε τότε θά ξηρά δέν έφάνητο.

— Αδιάφορο, είπε ο θαλασσιός κι' άν δέν την βλέπω, την αισθάνομαι. Έίν' εκεί!... εκεί!... Κ' είμαι τόσο βέβαιος γι' αυτό, όσο και πώς δέν είμαστε πιά στη Ρισμάνδη!

Αλλά ή ομίχλη δέν άργούσε να διαλυθθ. Δέν ήταν παρά ή καταχνιά εκείνη πού συνοδεύει κάποτε την αύγη αίθριών ημερών. Ο ήλιος έθέρμαινε τα νέτερα της στρώματα και ή θερμότης αυτή κατέβαινε ως την επιφάνεια του νησιού.

Πραγματικώς, στής εξήμισυ, τρία τέταρτα μετά την άνατολή του ήλιού, ή ομίχλη έγεινε πού διαφανής. Διατηρούσε στα ψηλά την πυκνότητά της, αλλά στα χαμηλά έδιαλύετο. Σε λίγο, έλο το νησί παρουσίασθηκε σά να κατέβηκε (άπό κανένα σύννεφο. Έπειτα έφάνηκε κ' ή θάλασσα έλη, άπέραντη στ' ανατολικά, αλλά περιωρισμένη στα δυτικά από μια βουνώδη άκμή!

Ναί! ή μεγάλη ξηρά ήταν εκεί. Και, προσωρινά τουλάχιστο, ήταν ή σωτηρία. Ανάμεσα τής άκτής και του νησιού, πού τα έχωριζε ένας πορθμός πλατός ως μισό μίλλι, ένα ρεύμα πολύ γοργό περνούσε με κρότο.

Τότε ένας από τους ναυαγούς, πού δέν άκουγε παρά την καρδιά του, έκεσε στο ρεύμα, χωρίς να συμβουλευθ το συντρόφους του, χωρίς καν να τους πη μι ά λέξι. Ήταν ο Νάβ. Έβιάζετο να φθάση στην άκμή εκείνη και κανείς δέν θα μπορούσε να τον κρατήσει. Τού κάκου ο Πέγκροφ τον έφώναζε. Και ο ρεπόρτερ έτοιμάσθηκε να χολοουθήση τον Νάβ.

Ο Πέγκροφ τον έπλησίασε και τον ρώτησε :

— Θέλετε να περάσετε αυτό το κανάλι;

— Ναί, άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Λοιπόν άκούστέ με, έξακολούθησε ο ναύτης· ο Νάβ άρχει για να βοηθήση τον κύριό του. Άν έπέφταμε έλοι 'ς αυτό το κανάλι, θα κινδυνεύαμε να παρασυρθόμε στ' ανοικτά από το ρεύμα, πού είνε πολύ όρμητικό. Άν δέν άπατώμαϊ όμως, είνε ρεύμα τής παλιόροιας. Βλέπετε πώς άρχισε να τραβιέται ή θάλασσα από τον άμμο; Άς κάμωμε λοιπόν ύπομονή και, όταν θα γίνη ευνοηριά, μπορεί να θρούμε κανένα πέραμα ρηχό ή κι' άλλωςδεόλου στεγνό.

— Έχετε δικιο, είπε ο ρεπόρτερ. Άς μη χωριζόμεθα, όσο μπορούμε.

Έν τώ μεταξύ, ο Νάβ έπάλαινε δυνατά με το ρεύμα. Το διεσχίσε, άκολουθών διεύθυνσι λοξή. Έδωλεπαν τους μαύρους του ώμους να προβάλλουν σε κάθε του σαιτιά. Παρασύρετε με μεγάλη ταχύτητα, αλλά συγχρονως έπληθύνε και την άκμή. Το μισό μίλλι πού τον έχωριζε, χρειάστηκε περισσότερο από μισή ώρα για να το περάση και τέλος βγήκε γρήγα ξηρά, αλλά χιλιάδες όρυγίες μακριά από το μέρος πού αντίκρυζε εκείνο απ' όπου είχε ξεκινήση.

Έπάτησε το πόδι του κοντά 'ς ένα ψηλό τοίχο από γρανίτη, τινάχθηκε τσηρά κ' έπειτα, τρέχων, χάθηκε σε λίγο πίσω από ένα μεγάλο βράχο.

Οι σύντροφοί του Νάβ είχαν παρακολουθήση με άγωνία το τολμηρό του κολύμπι. Και όταν τον έγασαν από τα μάτια τους, έξακολούθησαν να παρατηρούν την ξηρά εκείνη, όπου θα πήγαιναν κι' αυτοί να ζητήσουν άσυλο, τρώγοντες έν τώ μεταξύ κάτι άχιβάδες πού εύρισκαν στο άκρογάλι. Πτωχότατο το γεύμα τους, αλλά τελοσπάντων ήταν ένα γεύμα!

Η αντίκριση άκμή έαχημάτιζε ένα πλατό όρμο πού έτελειωνε, προς νότον, 'ς έν άκρωτήρι μυτερό, γυμνό από κάθε θλάστησι, με ύψι άγρια. Με πολύ παράξενα σχήματα, κατέβαινε στην άκρογάλια ένα σύμπλεγμα από ψηλούς γρανιτινούς βράχους. Προς βορράν όμως, ήταν έν άλλο άκρωτήρι πού χαμηλό, πιδ ομαλό, πιδ ήμερο. Ανάμεσα στής δυο αυτές άκρες, πού άκούμαυσε το τόξο του όρμου, ή απόστασις θά ήταν ως όκτώ μίλλια.

Αντικρύ στο νησί, ή άκμή έσχηματίζετο από μια άμμουδιά, σπαρμένη από μικρά βραχάκια, σκοπέλους, πού έξεσκαπάζοντο λίγο-λίγο με την άμψωτιδα. Πιδ πίσω, ύψώνετο σάν ένα παραπέτασμα από γρανίτη, κατακάθετο, με μια ιδιό-

τροπή κορυφή, σε ύψος τριακοσίων τουλάχιστο ποδιών. Το παραπέτασμα αυτό είχε μακρος τριών μιλίων κ' ένώ δεξιά έτελειωνε άπότομα, σάν να το είχε κόψη χέρι ανθρώπου, άριστερά έσχημάτιζε ποικιλόσημους βράχους πού χαμηλόναν ολοένα κι' ανακατεύοντο στο τέλος με τους βράχους του μεσημβριού άκρωτηριού.

Δένδρα δέν έφάνηνοντο μπροστά. Μόνο εκεί πού εκόθετο το γρανίτινο παραπέτασμα, από πίσω, διεκρίνετο σάν ένα μεγάλο θάσος. Κ' έπάνω απ' έλ' αυτό, εις απόστασι έπτά μιλίων, έλαμπε μια άσπρη κορυφή, πού την κτυπούσε ο ήλιος. Ήταν μια σκούφια από χιόνια, πού τη φορούσε κάποιος βουνό μακρινό.

Δέν μπορούσαν λοιπόν να έννοήσουν, άν ή ξηρά εκείνη ήταν νήσος ή άν άνηκε σε καμιά ήπειρο. Ένας γεωλόγος όμως, βλέπων τους βράχους τους σωρευμένους δεξιά, δέν θά έδίσταζε να τη χαρακτηρίση ή φαστ ει ο γενή, γιατί οι βράχοι εκείνοι ήταν βέβαια άποτέλεσμα ένεργειας π λ ο υ τ ω ν κ η σ .

Ο Γεδεών Σπίλεττ, ο Πέγκροφ και ο Χάρμπερτ εκύτταζαν προσεχτικά τη γή εκείνη, όπου ποιος ξέρει πόσα χρόνια θά ζούσαν, ή άν θα πέθαιναν κηόλα εκεί, άν δέν εύρίσκετο στο πέρασμα των πλοίων!.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Χάρμπερτ τί λές έσύ, Πέγκροφ;

— Και καλό, και κακό, άποκρίθηκε ο ναύτης... Θα ίδουμε... Αλλά να πού ή φυρονηριά προχωρεί! Σε τρεις ώρες, θά δοκιμάσωμε το πέρασμα, κι' άμα πιά βροθούμε αντίκρυ, θα κιντάξουμε να βρούμε τον κ. Σμίθ.

Ο ναύτης δέν άπατήθηκε. Έστερ από τρεις ώρες, με την άμψωτιδα, το μεγαλύτερο μέρος τής άμμουδιάς, πού έσχημάτιζε την κοίτη του πορθμού, είχε ξεσκαπασθ. Μεταξύ τής άκτής και του μικρού νησιού, δέν έμεινε παρά λίγο νερό, πού βέβαια θά ήταν εύκολο να το περάσουν.

Πραγματικώς, στής δεκά, ο Γεδεών Σπίλεττ και οι σύντροφοί του έβγαλαν τα ρούχά των, τα φορτώθηκαν στο κεφάλι και μπήκαν στο νερό εκείνο, πού το βάθος του δέν ήταν περισσότερο από κέντε ποδια. Μόνο για τον Χάρμπερτ δέν ήταν τόσο ρηχό, αλλά ο μικρός κολυμπούσε σάν ψάρι και τα κατάφερε μια χαρά.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ο όρκος των Αρματολών:—

Την 15 Μαΐου 1807, ο Ιωάννης Καποδίστριας, ο κατεπιν κυβερνήτης της Έλλάδος, έφθασεν εις την Λευκάδα, άπεσταλμένος υπό της Ρωσικής Κυβερνήσεως, δια να εξεταση τα ελληνικά πράγματα. Είς την Λευκάδα ήσαν τότε μαζεμένοι οι πλείστοι των κλεφτών και των αρματολών: Ο Κατανατώνης, ο Μποτσαραίτι, ο Συκιοδώνης, ο Καραϊσκός, ο Κολοκοτρώνης, ο Τζαβέλλας, ο Χορμόβας, ο Γρίβας, και άλλοι εκ των κατόπιν άρχηγών τής Ελληνικής Έπαναστάσεως. Ο Καποδίστριας, άφου συνεννοήθη με όλους χωριστά, τους συνήθερε και εις ύπαίθριον γεύμα, εις ποιητικήν τοκοθεσιάν, κάτω από ύψηλόν και πυκνόφυλλον δένδρον.

«Είς το γεύμα αυτό, —διηγείται ο ιστορικός κ. Α. Καμψούρογλου, — ο Καποδίστριας, ύψώσας το πατήρι του, προσεφώνησε τους κλέφτες και τους Σουλιάτες, ως μέλλοντας πολεμάτους δια την άνάστασιν του Έλληνικού Έθνους. Τί έγεινε τότε δέν περιγράφεται.

Ο Κατανατώνης έδόησε:—

«— Ορκισθήτε, παιδιά!

«Αστράφην τότε τα σπαθιά, ύψωθέντα προς τον ουρανόν και ο όρκος έδόθη». Αυτός ο όρκος ήτο ο πρώτος. Προηγήθη 14 όλα έτη του άλλου εκείνου, ο οποίος έδόθη εις την Αγίαν Λαύραν, την 25 Μαρτίου, όταν ο Γερμανός ύψωσε την σημαίαν τής Έλευθερίας.

Αφελεία φιλοσόφου:— Μίαν ήμεραν του περασμένου φθινοπώρου, ο ζωγράφος Λέων Χάακμαν έξήρχετο από το εργαστήριόν του, εις το Μπαρμυζών, δια να γευματίση εις το μέγαρον ένος πλουσίου φίλου του. Είχε φορέση τα καλύτερά του ρούχα κ' είχε παρη μια όμβρέλλα άγγλικής όλιως κομψότητος. Είς το κατάπρι της θύρας του έκαμε να την άνοιξη αλλά, με όλας του τας άπεγνωσμένας προσπάθειας, δέν το κατάρθεσε. Έξάφνα, εκτύπησε το μέτωπόν του κ' έψιθύρισε:—

«Α, ξέρω τί είνε!.. Είνε, χωρίς άλλο, από την ύγρασία. Ή κ' αϊμένη δέν κανει πάλι να βραχη.

Και ήνωχότατα, γελαστός, εξήλθε με την βροχλην και τον άνεμον, κρατών την όμβρέλλαν του κλειστήν και προσφυγμένην υπό το επανωφόρι του.

Δύο όδρα του Νικητα:— Μετά τας λαμπράς του νίκας, ο Νικητάς ο Τουρκοφάγος έστειλεν εις την γυναϊκά μίαν ξύλινην ταμπακοθήκην με το άκόλουθον γράμμα: «Οι στρατιάται μου μού έχάρισαν αυτην την ταμπακιέραν και ένα ξίφος στολισμένον με πολύτιμα

πετράδια. Το ξίφος έχάρισα εις την Διοικήσιν της Έδρας, δια να πωληθθ και να χρησιμεύη εις τον έξοπλισμόν του στόλου. Την ταμπακιέραν στέλλω εις σε, ή όποια, μετά την Πατρίδα, είσαι το προσφιλέστερόν μου έν εις τον κόσμον.»

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΘΕ χρόνο, 17 Δεκεμβρίου, πηγσίνω στην Αγία Ειρήνη. Οι Ζακυνθιοί των Αθηνών κάνουν εκεί την πανήγυρί μας. Είνε του Αγίου Διονυσίου, του πολιούχου, του προστάτου της Ζακύνθου. Έννοείται όμως, ότι φέτος, μ' αυτές

της περιστάσεις, ή γιορτή μας δέν εγεινε με τη συνειδημένη μεγαλοπρέπεια. Έλειψε ή άρτοκλασία, γιατί δέν υπήρχαν άρτοι· έλειψε κ' ή χαρά ή γιορτινή, γιατί δέν υπήρχαν καλές είδήσεις, — και ίσα-ίσα απ' αυτη την πατρίδα μας... Φαντασθήτε, ότι το πρωί, λίγο πριν πάμε στην Έκκλησία, έδιτάσαμε στής έφημερίδες, ότι στην Ζάκυνθο άρχισαν να πεθαίνουν από πείνα. Τα καιμένα τα νησιά, βλέπετε, είνε τα πρώτα πού αισθάνονται από αποκλεισμό. Πώς να τους στείλωμε από έδω-αλεύρια και άλλα τρόφιμα, όταν δέν υπάρχουν άρθωνα στον τόπο; Και στην Ζάκυνθο δέν είνε, φαίνεται, καθόλου άφθονία... Κ' ένώ, συναθροισμένοι κάτω από τον ιερό θόλο, άκούγαμε την πανηγυρική λειτουργία, ο νοός μας, θαλός, ανήσυχος, πετούσε στη μικρή κι' ώραία μας πατρίδα, όπου έχει καθένας ό, τι άγαπή περισσότορα, από τη μητέρα του ως τής παιδικής του αναμνήσεις... Τί να καναν άρα γε την ίδια ώρα εκεί, οι αποκλεισμένοι δικόι μας; Έξουσάν; Ήταν καλά; Έλιτάνευαν άπως πάντα το σεπτό λείφανο του Αγίου μας; Έγίνετο επιτέλους κ' εκεί μια γιορτή, όπως κ' έδω, έστο και χωρίς άρτοκλασία, έστο και χωρίς μεγάλη γιορτινή χαρά;.. Αλλά μ' αυτη τη σκέψι, μ' αυτη την ανησυχία, παρακάλεσαμε άκόμη με περισσότερη θερμή τον Αγίο μας να μειτεύση στο Θεό για να ήσυχάσουν τα πράγματα, να έμπνευση στους ισχυρούς αισθήματα δικαιοσύνης και να μäs άξιώση του χρόνου να Τον γιορτάσωμε, και στην πατρίδα μας κ' έδω, μ' όλη τη χαρά και μ'

όλη τη μεγαλοπρέπεια. Κ' έτσι, με τη θερμή μας προσευχή, έρύγαμε από την έκκλησία με περισσότερη έλπίδα και παρηγορία.

Θα μäs άκούση ο Αγιος Διονύσιος. Είνε ο Καλός, πού τους ακούει όλους. Και γιατί άλλο άγιασε, γιατί άλλο λατρεύεται σήμερα, παρά για την μεγάλη, την υπεράνθρωπή του καλωσύνη; Αγιος θά πη Καλός... Ποτέ δέν θα ξεχάσω τι μού είπε μια μέρα ένας σόφος φίλος μου: «Καλός τόπος θά είνε ή πατρίδα σου, άφου δέν λατρεύει παρά έναν Άγιο κ' έναν Ποιητή.» Κι' αλήθεια! δυο είνε ή μεγάλες λατρείες της Ζακύνθου: ο Άγιος Διονύσιος πρώτα, και ο ποιητής Σολωμός έπειτα. Τού ένός έχει το ιερό λείψανο και δέν παύει να διαλαλή της καλωσύνης. Τού άλλου έχει τον ανδράντα και δέν παύει να παγγέλλη, ή να τραγουδή τα ποιήματά. Αυτοί οι δυο είνε οι κατ' έξοχην μεγάλοι άνθρωποι του μοναδικού τόπου: ο Άγιος και ο Ποιητής. Αλλά πόσο μεγαλύτερος είνε ο Άγιος! Πόσο ή Καλωσύνη υπερέβαινε τη Μεγαλοφυία! Αποδείξτε, ότι οι Άγιοι είνε πολλοί σπαινωότεροι από τους ποιητάς. Έξάφνα ή Ζάκυνθος ποιητάς έβγαλε πολλούς και μερικούς μάλιστα μεγάλους: τον Ούγο Φώσκολο, τον Ανδρέα Κάλβο. Άλλ' Άγιο μόνον είναι τον Διονύσιο Σιγούρο.

Εέρετε λοιπόν τί καλός άνθρωπος ήταν αυτός ο άρχοντας του καληού καιρού, ο Δραγανήγος Σιγούρος, πού με το όνομα Διονυσίου εγεινε ύπερα παπής, δεσπότης και άσκητής; Φαντασθήτε, ότι μια φορά, ένας κακούργος του εκτότωσε τον μονάκρητο άδελφό. Χωρίς να ξέρη ποιος είνε άσκητής, περνώντας από μια σπητή, στα βουνά, ζήτησε άσυλο, γιατί τον κυνηγούσε ή έξουσία. Ο άσκητής ήταν ο Άγιός μας. Άκούσε από τον ίδιο τον κακούργο το όνομα εκείνου πού είχε σκοτώση κ' ένα μόνο παράπονο βγήκε από τα χείλη του: «Τί κακό σου έκαμε ο καλός άρχόντας;» Τον εκρυψε όμως, τον ξέβγαλε από ένα κρυφό μονοπάτι, κ' ύπερα, όταν πέρασαν οι στρατιώτες πού τον ζητούσαν, τους είπε ότι έφυγε απ' άλλού. Έβωσε τον φονηά του άδελφού του, μόνο και μόνο γιατι ή τύχη την έβριξε στα χείρια του και γιατι με δάκρυα μετανοίας τον παρακάλεσε να τον κρύψη! Ποιος θά ήταν ικανός να κάμη το ίδιο;.. Α, πολύ εύκολότερα, 'ς αυτό τον κόσμο, γίνεται ένα ώραιό ποιήμα παρά μια πράξις τόσο μεγάλης καλωσύνης! Γι' αυτη οι Άγιοι είνε τόσο σπάνιοι και γι' αυτό ένας καλός, αληθινός καλός, αληθινός χριστιανός άνθρωπος, πρέπει να τιμάται περισσότερο κι' από ένα μεγαλοφυά.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Ο Βάρθος κι' ο Μάζος μπήκαν στην ταβέρνα. Τότε' εγώ τώδεκα στα πόδια. Μία σκέψη μόνο' εξαίσιμα να φύγω από εκείνο τόν τόπο και να μὴ ξαναγυρίσω ποτέ. Περνούσα απέξω από τὸ ταμειευτήριο. Μπήκα μέσα, σήκωσα τὰ λίγα λεπτά μου κι' ἔτρεξα στὸ λιμάνι. Τὸ καλό μας κοῦτ-ερ ἦταν ἐκεῖ. Πῆδησα μέσα, κρύφθηκα, ἔπειτα ἐκρυψα καὶ τὰ λεπτά μου στὴν καουτσουκένια ζώνη ποὺ φορούσα.

«Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε, τὸ κεφάλι μου γύριζε, ἀρρώστηθ' ἀπ' τὸ φόβο. Ἐύτυχως, φύγαμε πολλὴ γρήγορα, γιὰ νὰ φαρῆσουμε. Ἐδοῦλενα με τούτ' συντρόφους μου, ἔτρωγα μαζί τους κι' ὅλη τὴν ὥρα ἐσυλλογιζόμουν:

Τί φέμμα νὰ τοὺς πῶ, γιὰ νὰ μὲ βγάλουν και νὰ μὰρίσουν σὲ κανένα μέρος;... Ἀπὸ κεῖ θὰ πηγαινα σὲ κανένα ἀλλο λιμάνι και θὰ ἀπαρκαρτζόμουν στὸ πρῶτο βαπόρι ποὺ θὰ μ' ἐπιγαίνε μακριά, μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία κι' ἀπὸ τοὺς Μπαρμπουτζήδες.

«Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τοὺς πῶ τὴν ἀληθινὴ ἱστορία. Δὲν ἦταν, βλέπετε, πατριωτῆς μου, και δὲν θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ σικελιανὴ βεντέτα. Θὰ μ' ἔπερναν ἴσως γιὰ τρολλὸ και θὰ μὲ κορόιδευαν. Μὰ με τὸ δίκιο τους! γιὰ ἦταν ποτε δυνατό νὰ πιστέψουν, ὅτι δύο κοτζάμ ἀνδρες ἔκαμαν χιλιάδες μίλλια ταξίδι μόνο, και μόνο γιὰ νὰ σκοτώσουν ἓνα παιδί σὰν και μένα;

«Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἔφαγα νὰ βρῶ κάμμιά αἰτία, καμμιά πρόφασι, γιὰ νὰ βγῶ ἔξω, σηκώθηκα ἡ τρικυμία. Ἔτσι αὐτὸ ποὺ ἤθελα, θὰ γίνονταν μονάχο του. Γιὰτί ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν κι' οἱ σύντροφοί μου, παρὰ νὰ μπορούσαν νὰ μπῶν στὸ πλησιέστερο λιμάνι. Φθάνει μόνο νὰ μὴ ἦταν τὸ Νόρθηπορτ, ὅπου μ' ἐπερίμεναν οἱ Μπαρμπουτζήδες!

«Τότε μ' ἄρπαξε τὸ καλότυχο ἐκαίνο κῆμα και νὰ με σίγουρος, ἐξαπαλασμένος ἐδῶ πέρα, με τὴν καλὴ σαξ συντροφιά. Πῆτέ μου, σινιόριοι, δὲν εἶχα τύχη ποὺ ἔπεσα στὸ Σπαθωνῆσι;

«Οἱ σύντροφοί μου, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μοῦ δώσουν βοήθεια, θὰ νομίζουν πὼς πνίγηκα. Ὁ Βάρθος θὰ τοὺς ἀκόβη βέ-

βαια νὰ τὸ λένε, γιὰτί αὐτὸς πάντα θὰ ρωτοῦσε γιὰ μένα τοὺς φαραῖδες τοῦ Νόρθηπορτ. Κ' ἔτσι θὰ κίψη, τὸ κυνήγι του, θὰ πάρη τὸν ἀδελφὸ του και θὰ σηκωθῶν νὰ φύγουν ἀπὸ ἐδῶ, γιὰτί εἶμαι βέβαιος, βεβαίωτος, πὼς δὲν ἤλθαν γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἐκδίκησί τους. Ἄχ, σινιόριοι, γιὰ τὸ Θεό, σὰς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι μεγάλη, μὴν πῆτε σὲ κανένα, ὅτι εἶμαι ζωντανόν! Ἀρίστε τους, ἀρίστε τους νὰ νομίζουν πὼς πνίγηκα! Καὶ δὲν κανέναν φόβος δὲν θὰ κάνη και τὴν καρδιά μου νὰ κευκῶ, θὰ μπορῶ κι' ἐγώ, ὁ κακόμοιρος νὰ ζῶ χαρούμενος κι' ἐλεύθερος ἴσ' ἐνα ἐλεύθερο τόπο!»

Ἐλεύθερος!

Ὅπως μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε,

Ὁ Μάζος δὲν μ' ἐγνώρισε... (Σελ. 24, στ. γ')

ἀκουσα χωρὶς σχεδὸν νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου. Κι' ὁ πατέρας μου ἐπίσης ἐδείξε τὸν πῖε ζωηρὸ ἑνδιαφέρον. Γιατί εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στή κάτω Ἰταλία κι' ἤξερε καλὰ πόσο ἀληθινὴ ἦταν ἡ ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου.

Ἄλλως τε πὼς μπορούσε κανεὶς νὰ βλέπη τὸν κινούργιο μου ὑπηρετῆ, τὴν ὥρα ποὺ μὰς διηγεῖτο αὐτὰ ποὺ συνωψίσαμε παραπάνω, και νὰ τοῦ μείνη ἡ ἐλαχίστη ἀμριβολία γιὰ τὴν ἀπόλυτη εἰ-

λικρίνεια τοῦ νέου Σικελού; Θὰ ἦταν ὁ μεγαλειότερος ἡθοποιὸς τοῦ κόσμου, ἂν μπορούσε νὰ προσποιήται τὸν τρόμο ἐκεῖνο, ποὺ τοῦ προξενούσε και μόνη ἡ ἐνθύμησις τῶν φοβερῶν Μπαρμπουτζήδων!

Γιὰ νὰ ἠσυχάση κάπως, ὁ πατέρας μου προσπάθησε νὰ τοῦ βάλη τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Μάζος και ὁ Βάρθος μπορούσε νὰ πῆγαν ἐκεῖ γιὰ δουλειές τους, χωρὶς νὰ φαντάζωνται ὅτι εὑρίσκοντο τόσο κοντὰ στὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς Καζάληδες.

Ἄλλὰ ὁ Φραντζέσκος δὲν ἑνοούσε με κανένα τρόπο νὰ παραδεχθῆ μιά τέτοιον ὑπόθεσι :

— Ὅχι, ὅχι, ἐφώναζε ἤλθαν ἐδῶ μόνο γιὰ μένα. Θὰ πῆτε, και πὼς τῶξεραν πὼς εἶμ' ἐδῶ; Κ' ἐγώ δὲν τὸ ξέρω... ὅτι και νὰ σὰς πῶ, θὰ σὰς γελάσω. Δὲν πιστεύω ποτε νὰ μ' ἐπρόδωθε ὁ καλὸς κακὸς τοῦ χωριοῦ μας ποὺ τοῦ ἔγραφα δύο φορές ἴσ' αὐτὸ τὸ διάστημα και τοῦ ἔστειλα λεπτά γιὰ νὰ τὰ δώση

στοὺς Κόντηδες. Κι' ὁ καλὸς μου Μπέπης τὸ ἴδιο, δὲν θάπε λέξι. Ἡ Ἀγγέλα ὅμως, ἡ ψυχρόμανα μου, εἶνε γρηῃ και τῆς ἀρθεῖ νὰ φαλατίζη. Ποιὸς ξέρει μὴν τῆς ἔφυγε αὐτῆνης κανάνας λόγος;

Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ μοῦ κάμη κακὸ ἄλλὰ ἔτσι, ἀπὸ τὸ καμάρη της, γιὰτί μάγαπῶ σὰν παιδί της, μπορεῖ νὰ εἶπε σὲ καμμιά γειτόνισσα, πὼς εἶμ' ἐδῶ και βγάξω πολλοὺς παραῖδες. Θὰ τὴν ὤρκισε βέβαια νὰ κρατήση τὸ μυστικόν ἄλλὰ ξέρετε, σινιόριοι, τὸ μυστικόν ποὺ τὸ ξέρουν δυὸ, δὲν εἶνε πῖα μυστικόν και ἡ γυναίκες...

Ὁ Φραντζέσκος ἐδῶ ἐγέλασε μιά στιγμὴ ἔπειτα πάλι σοδარεύθηκε κι' ἀποτελείωσε τὴν ὀμιλία του:

— Ἔτσι ὁ Βάρθος Μπαρμπουτζή, ποὺ εἶνε τετραπέρατος, ἔμαθε γρήγορα ἐκαίνο ποὺ ἤθελε νὰ μάθη.

— Τότε λοιπόν, εἶπα ἐγώ, δὲν μπορούμε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία; Ἔτσι μοῦ ἤλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα. Ἀφοῦ ὁ Φραντζέσκος ἦταν τόσο βέβαιος πὼς ἤλθαν στὸν τόπο μας δυὸ Σικελοὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, γιὰτί νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ ἀστυνομία, νὰ τοὺς ἔχη ὑπὸ ἐπιτήρησι ὅσο νὰ φύγουν, ἢ νὰ τὺς διώξῃ κηλόα, νὰ τοὺς ἀπελάσῃ ἡ ἴδια;

Ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἔσυμφώνησε.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Φραντζέσκου, εἶπε, εἶνε ὀλεωδιόλου ἐξαιρετικὴ. Δὲν ἔχομε ὀρισμένα πράγματα νὰ καταγγεῖλωμε και τὸ διάβημά μας δὲν θὰ ἐχρησίμευε σὲ τίποτα. Ἴσως τὸ μόνο ποὺ θὰ ἔκανε, θὰ ἦταν νὰ μάθουν οἱ ἐχθροὶ ποὺ βρίσκεται ὁ Φραντζέσκος, νὰ τὸν παραφυλάξουν και, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ τὸν ξεμπερδέψουν.

— Σωστά! ἐφώναζε ὁ νέος Σικελός ἔτσι εἶνε, σινιόρι! Ἀρίστε ἦσυχη τὴν ἀστυνομία! Καὶ στὸν τόπο μας, ποτε δὲν τὴν ἀνακατεύουμε...

— Ναί, ὑπέλαβε ὁ πατέρας μου τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ τοὺς ἀφίσωμε νὰ νομίζουν πὼς πνίγηκες.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΥΡΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Δὲ μοῦ λὲς, κυρ-Κούρκο, τί ζητῆς στὸ βοῦρκο; Χοῖρας οὐ δὲν εἶσαν! Στὰ χωράφια ζῆσε...

— Ὅμορφο πουλάκι, ἄδικα μὲ βρίζεις, σὺ ποὺ φτερουγίζεις Σὲ περριβολάκι... Βοῦρκοι, λασιπονόρια Με βραμιγυρίζουν, λασιπονόρια χέρνια Χρόνους με ταγίζουν...

— Χοῖροι ἐδῶ γουαλλίζουν! — Ἄχ ὅ, τι συνείδησις Δὲν μπορεῖς νὰ φῶς; Μὲς στὸ βοῦρκο βύθισες; Δὲ θὰ ξεκολλήσης!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΕΠΙΤΑΞΙΣ

[Πολεμικὸν Διήγημα]

Ἦ ἓνα χωριόν, ἐπάνω στὰ ρωσοαυστριακὰ σύνορα, τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο τοῦ Ὀκτωβρίου, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Δημήτρης Σέγιεβιτς, ἓνας χωρικὸς νοικοκύρης, ἀπετελείωνε τὸ πρόγευμά του, νὰ κ' ἐν ἀπόσπασμα ἱππικῶν, ποὺ παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δάσος.

— Μπρέ! ἔκαμε ὁ Δημήτρης τρομαγμένος ἔφθασαν κηλόα; ἀπὸ τώρα;

Χθὲς τὸ βράδυ, ἓνας ρωσικὸς λόχος εἶχε περάση ἀπὸ ἐκεῖ, ὑποχωρῶν πρὸ τοῦ ἔχθρου. Τὴν ὥρα ἐκείνη, μόλις θὰ πῆγε ἀπὸ κεῖ τρεῖς λεῦθες, και νὰ τοὺς οἱ Ἀυστριακοὶ τὸ κατόπι του. Οἱ χωρικοὶ δὲν τοὺς περιμεναν τόσο γρήγορα...

Ὅς τόσο, με τὸν καλπασμό τῶν ἀλόγων των, οἱ ἀντιχενταί μπήκαν ἐπὶ τὴν αὐτὴ τοῦ χωριατόσπιτου. Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς, ἓνας ψηλὸς ἀξιωματικὸς, κατακόκκινος, ἐφώναζε τὸν νοικοκύρη:

— Εὐ ἰ... ἔλα ἐδῶ!

Ὁ Δημήτρης ὑπῆκουε θέλοντας καὶ μὴ. Μέσα τὴν κονζίνα, ἡ γυναίκα του, ἡ κόρη τους Ὀλγα κι' ἡ ὑπέρθετρα Ἄννα μαζεμένες, δὲν ἔδραζαν ἄχνα ἀπὸ τὸν φόβο τους. Μόνον ὁ Ἀλέξης, ὁ μικρὸς ὑπέρθετης, δὲν ἐφοβείτο και με περίεργον βλέμμα ἐκτύταζε τοὺς στρατιωτῆς. αὐτοὶ εἶχαν πεζεύση και τῶρα ἔεχταν εὐτὸ μεγάλο κάρρο τὴν Ἀσπρούλα, μιά γρηῃ φοράδα, ποὺ ἡ ἐπιταξίς τὴν εἶχε ἀφίση.

— Ἔ, τί κάνετ' ἐκεῖ; τοὺς ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Δημήτρης.

— Μὰς χρειάζεται ἡ φοράδα σου, ἀποκρίθηκε ὁ ἱλαρχος, καθὼς κι' ἡ ἀγελάδα και τὸ γουρῶνι, ποὺ εἶνε στὸ σταβλό σου. Θὰ πάρομ' ἐκίσης; και τὰ πουλερικά. Θὰ μὰς τὰ φέρης ὅλα στὸ ἀρχηγείο, ποὺ βρίσκεται ἐπὶ Μπάσκα.

Ἀστραπὴ θυμοῦ ἔλαμψε μιά στιγμὴ κι' ἔσβυσε στὰ μάτια τοῦ Δημήτρη, Ἔτσι λοιπόν θὰ τοῦ τὰ παίρναι ὅλα;

— Θὰ μοῦ τὰ πληρώσετε; ρώτησε μ' ἓνα ὄροςμισοκακόμοιρο.

— Ἀκούς ἐκεῖ! με τὸ παραπάνω μάλιστα! ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ ἀξιωματικὸς.

Κι' ἀπὸ μέσα του ἐσυλλογίσθη: «Τί κουτοὶ αὐτοὶ οἱ Μουζίκοι!»

— Ποῦ καλὰ, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πάρτε τα! ὑπέλαβε ὁ χωρικὸς.

Και ἄρχισε ἀμέσως νὰ βοηθῇ τοὺς στρατιωτῆς, ποὺ ἐφόρτωναν τὸ κάρρο. Ἐφερε μάλιστα μόνος του και δυὸ σακκιά πατάτες, ποὺ ὁ ἐχθρὸς δὲν

τὰ εἶχεν ἰδίη. Ἐκπληκτος ὁ μικρὸς Ἀλέξης τὸν ρώτησε:

— Τί ἀνάγκη ἦταν, ἀρεντικόν;

— Σοῦτὶ τοῦ ἀποκρίθηκε σιγὰ ὁ Δημήτρης. Ἀμα δὲν εἶσαι ὁ δυνατώτερος, πρέπει νὰ εἶσαι ὁ πονηρώτερος. Βοῦ εἶσαι καλὸ παιδί κι' ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα σου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Θέλει ρώτημα; εἶπε τὸ παιδί.

— Τότε λοιπόν, τρέξε γρήγορα εὐτὴ Μελίτσια, ποὺ εἶνε οἱ δικοὶ μας, και πές τους ὅτι θὰ ὀδηγήσω τοὺς Ἀυστριακοὺς κατὰ τὸ Πισέσκι ἀπὸ τοὺς βάλτους. Κατάλαβε;

— Ναί, ναί! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς με λάμποντα μάτια.

Κι' ἀπομακρύνθηκε σιγὰ-σιγὰ, με τρόπο. Σὲ λίγο γάθησε πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι και τῶθαλε στὰ πόδια. Κανεὶς δὲν παρετήρησε τὴν ἀπουσία του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐξακολοῦθουσαν νὰ φορτώνουν. Σὲ λίγο τὸ μεγάλο κάρρο

Ἀρχισαν νὰ σπρώχνουν τὸ κάρρο... (Σελ. 33, στ. γ')

εἶχε ξεγειλίση ἀπὸ κάθε λογιῆς προμηθεῖα. Κ' οἱ Ἀυστριακοὶ ἦταν ὅλο χαρὰ, γιὰ τὴν πλουσία ἐκείνη λεία!

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμάζοντο νὰ ξεκινήσουν, ὁ Δημήτρης παρουσιάσθηκε πάλι κι' εἶπε στὸν ἀξιωματικόν:

— Καπετάνιο μου, ἔχω ἀκόμα κι' ἓνα βαρελάκι κρασί. Τὸ φορτώνουμε κι' αὐτό;

Μὲ ἀρκετὸ κόπο, φορτώθηκε στὸ κάρρο και τὸ βαρέλι. Ποτὲ ἡ φτώχη Ἀσπρούλα δὲν ἐτάραξη τέτοιο φόρτωμα! Ἐβρουῖσαν νὰ φθάσουν ἐπὶ Μπάσκα, — κι' αὐτὸ ἀκριβὼς ἤθελε ὁ Δημήτρης.

— Ἐμπρός! δρόμο! ἔκαμε φαιδρὰ, κροταλλίζων τὸ καρτσίκι του.

Τὸ κάρρο ξεκίνησε με τριγμούς. Κ' οἱ στρατιωτῆς κρυφογελοῦσαν με τὴν κουταμάρα τοῦ μουζίκου, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι θὰ τοῦ τὰ πληρώσουν...

Ἔσπερ' ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἔφθασαν στὰ πόδια ἐνός μεγάλου λόφου.

— Ποτε δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ σταβούμε κεῖ-πάω με τέτοιο φόρτωμα! εἶπε ὁ Δημήτρης στὸν ἀξιωματικόν.

Αὐτὸ ἦταν ἄλογοφάνερο. Ἀλλὰ μπορούσαν πάλι νὰ λαφρώσουν τὸ κάρρο; Κι' ὁ ἀξιωματικὸς στάθησε συλλογισμένος.

— Ἄν ἐπιγυῖναμε ἀπὸ τοὺς βάλτους τοῦ Πισέσκι, θὰποφεύγαμε ὅλο τὸν ἀνήφορο, τοῦ εἶπε τότε ὁ χωρικὸς. Μόνον ποὺ θὰ κάναμε λίγο δρόμο παραπάνω

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκτύταξε τὸ χάρτη του. — Καλὰ, εἶπε, δὲν πειράζει, πᾶμε ἀπὸ τοὺς βάλτους.

Κ' ἡ Ἰλη, μαζί με τὸ κάρρο, ἔκαμε ἀριστερὰ. Ἐκεῖ ὅμως παρουσιάσθηκε ἄλλη δυσκολία: Ὁ δρόμος ἦταν ὅλος λάσπη ἀπὸ τῆς βροχῆς. Ἡ Ἀσπρούλα μόλις και μετὰ βίας ξεκολλοῦσε τὰ πόδια της. Κι' ὁ ἀξιωματικὸς θλαστήμυσε κι' ἔμαδούσε τὸ μουστάκι του.

Παρακίτω, τὸ κάρρο χώθηκε ἐπὶ τὴ λάσπη, βαθειά, ὥς στὴ μέση σχεδόν τῶν τροχῶν. Δέκα ἱππεῖς ἐπέξεψαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ τὸ σπρώχνουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθώνουν νὰ τὸ ξεκολλήσουν. Ὁ ἀξιωματικὸς λυσσοῦσε.

— Δὲν πάει! πρέπει νὰ τὸ ξεφορτώσουμε! εἶπε με ἀπάθεια ὁ Δημήτρης.

— Ποτέ! οὐρλιασε ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔχω καιρό. θέλω νὰ...

Ἐνα ἐξαρνικὸ του-φειδί, ἔκοψε τὴ φωνή του. Ἐκεῖ-κάτω, δεξιῶ, ἓνα μικρὸ ὄψωμα ἄναψε σὰν πυροτέχνημα.

Ἡ σφαῖρες ἐβουρίζαν και καμμιά δεκαριά Ἀυστριακοὶ, μαζί με τὸν καπετάνιο, κυλοσθηκαν ἐπὶ τὴ λάσπη.

Ἀμέσως τότε οἱ Ρῶσοι στρατιωτῆς ὤρμησαν σὰ θυέλλα ἔξω ἀπὸ τὰ προχώματά τους. Καὶ τὸ ὑπόλοιπο τῶν Ἀυστριακῶν, ἐπειδὴ ἦταν λιγώτεροι κι' ἀπομονωμένοι, τῶθαλαν ἐπὶ φευγάλα.

Ὁ Δημήτρης, ποὺ εἶχε γωθῆ κάτω ἀπὸ τὸ κάρρο, σηκώθηκε και, προχωρήσας στὸν ρῶσο ἀξιωματικὸν ποὺ ἔτρεχε μπροστά, τοῦ εἶπε:

— Ταγματάρχα μου, ἐκεῖ-μέσα εἶνε δ,τι ἔχω και δὲν ἔχω. Ἄς τὰ πάρουν οἱ στρατιωτῆς σου! Καλλίτερα νὰ τὰ φᾶνε αὐτοὶ, παρὰ ὁ ἐχθρὸς! Πάρτε τα, σὰς τὰ χαρίζω με τὴν καρδιά μου.

Σὲ λίγο, τὸ κάρρο ξεκόλλησε ἀπὸ τῆς λάσπης και ξεκίνησε, περιστοιγισμένο ἀπὸ τοὺς Ρῶσους. Τότε ὁ κύριος Δημήτρης και ὁ μικρὸς Ἀλέξης, ποὺ τὸν ἀνταμῶσ' ἐκεῖ, γύρισαν εὐχαριστημένοι στὸ χωριατόσπιτο.

(Παρόρθωσις.)

KIMON ALKIDHS

H ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 1

Σας ωμίλησα προχθές περί του προλόγου των εκδοτών της Διαπλάσεως. Και θάκορησθε: Μά πόσο ήταν αυτί οι εκδοτάι; Την Διαπλάσιν δεν την ίδρυσεν έξ αρχής δ και μέχρι σήμεραν διευθυντής και εκδοτής της; Ναι, βέβαια. ή πρώτη ιδέα, ή πρωτοβουλία ενός τέτοιου περιοδικού γιά παιδιά, ήσαν του κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, Ύδραίου (έτσι υπεγράφου το πρώτου χρόνου, πρὸς διαστολήν από τους υφιώτους άλλους Παπαδοπούλους). Αλλά στην αρχή έπήξε κ' ένα σύντροφο, ένα συνέταιρο: τόν κ. Ν. Σηηλιόπουλον, Κορινθίου. Αυτοί οι δύο υπογράφονται εις τόν πρόλογον του 1ου φύλλου. Νομίζω όμως, ότι οι συντροφιά των δεν έβίασάθε περισσότερο από δύο - τρείς μήνες. Τουλάχιστον μετά τόν 2ον φύλλον, τό δνομα του κ. Σηηλιόπουλου δεν φρίνεται πλέον εις την Διαπλάσιν. Ο άνθρωπος, έχων άλλας κλίσις, πιά θυνάται, απέχθησε και δ κ. Παπαδοπούλος έμεινε μόνος, διά νά-φωσιωθή εις τό έργον αυτό. Η φιλία όμως των δύο προήν συντροφίαν εξηκολούθησεν. Εις την Αλληλογραφίαν έξαργα του 2ου έφετεινού φύλλου, έκει στους Α-σπασμούς, θά εΐδατε: «Ιωάννη Ν. Σηηλ... και πάλι περιστατικά δύο μικρά.» Ε, αυτός δ Ιωάννης Ν. Σηηλ. εΐνε υΐός του πρώην συνεκδοτού της Διαπλάσεως, σήμερα συνδρομητής της! Τό θραντά-ζου αυτό δ κ. Ν. Σηηλιόπουλος, όταν έ-ξεδίδετο τό 1ου φύλλον, πρὸ 40 ετών; . .

Κ' ένα περιεργό: Οί εκδοτάι της Διαπλάσεως, εις τόν πρόλογόν των, υπέσχηοντο στα, πρὸς συμπλήρωσιν του προγράμματος των, θά έξέδιδαν και μίαν καθημερινήν εφημερίδα, με τόν τίτλον «Τιμωρός» και με σημαίαν «την τιμωρίαν της κακίας και την θράβεισιν της αρετής.» Ευτυχώς διά την Διαπλάσιν, ή υπόσχεσις αυτή δεν έξεπληρώθη ποτέ. Κ' εγω δεν θά ήμουν Ανανίας, είν, επάνω ς αυτό, δεν έκαμνα έν αλγοσαπίγμου. Λέγω λοιπόν, ότι έν παρομελοῦσαν την Διαπλάσιν, θά νά εκδώσων καθημερινήν εφημερίδα «Τιμωρόν», θά έκαμναν τί... μοσίαν!

ΑΛλ' ες εξακολουθήσωμεν την αναδι-φωσιν του 1ου μας φύλλου. Μετά τόν πρό-λογον, τά Κοσμήματα της Κορηγίας, άρ-θράκι επεξηγηματικόν της εικόνας του ε-περιγραφόμενου προχθές. Και μετ' αυτό, ένα ποιηματάκι: «Η δύο γειτόνισσαι» (Ετσι τό εγραφαν τότε έλασι, με αι. Ενόμζαν δηλαδή οι διασκάλοι μας, ότι τό γειτόνισσαι παίρνει ένα σίγμα και γίνεται γειτόνισ-σας' όπως τού άρθρου αΐ, τό έλαρα τέρεται τόχα εις η και τό υπογράφεται, κ' έτσι γίνεται ή. Ηλθεν όμως έπειτα ή γλωσσική επιστήμη διά νά δείξει, ότι αυτά ήσαν διασκαλικά άσίσια δ λαός λέγει ό άνθρω-σ, αΐ γυναίκες, αΐ γέγονες, αΐ γειτόνισσες έχει δηλαδή έν άρθρο και μιά κατάλληλη διά τά δύο γένη, τό δρθρον λοιπόν, τό επιστημονι-κόν, εΐνε νά φάφονται και τά θηηλικά με οι και με es).

Τό πρώτο αυτό ποιηματάκι, που έφάνη εις την Διαπλάσιν, έχει την υπογραφή Κ. Ξένος. Γνωστός λόγιος και δημοσιογράφος της εποχής εκείνης, δ Κωνστ. Γ. Ξέ-νος έγραψε και κάμποσα άλλα ποιημα-τάκια διά παιδιά. Απέθανε πρὸ 40 ετών

ετών στο Παρίσι. Ποσοί μεγάλοι δεν τό ξέρουν άπέξω, και πόσα παιδιά δεν τό ά-παγγέλλουν στο σχολείο, τό πρώτο του αυτό ποιηματάκι, που άρχίζει έτσι: Στ' Αρπλη την τριανταφυλλιά, Την πολυζηλέτη, Που μοσχοβόλα κ' έλαμπε Τα ρόδα στολισμένη, Μιά άλλη έφώρσε σιμά Αγριοτριανταφυλλιά . . .

Ερχεται κατόπιν ένα διηγηματάκι με εικόνα και χωρίς υπογραφή: «Οί φίλοι της Αιλίας». (Η Αιλία αυτή εΐνε μιά γυνίτισα, που την έβασάνιζαν κάτι κακά παιδιά και την έσπασαν, την εξαγόρσαν μάλιστα από τά χέρια των, δύο καλά άδελ-φάκια τό διηγηματάκι έμπνέει αισθήματα έσοφιλίας.) Έπειτα ένα μικρόν άνεκδοτόν: «Εοργάζου πρώτα και έπειτα παίξε» (δ τίτλος του του άρκει). Κι ακολουθούν τά «Μυθολογικά» (Συνάντησις Α'), με την υπογραφήν του γνωστού κ. Ιαν. Χ. Αγαπάκη, του άλλοτε Γυμνασιάρχου εις τόν Πειραιά και σήμεραν Λυκειάρχου εις τάς Αθήνας, θεορού δε πάντοτε φίλου και θιασώτου της Διαπλάσεως.

Η Α' Συνάντησις των «Μυθολογικών» εΐνε ως μία εισαγωγή εις την Μυθολογίαν. Ο κ. Αγαπάκης φαντάζεται τόν μικρόν του άναγνώστην σιαματισμένον έμπρός εις τό άστέρμα της Σιναιάς «Ακαδημίας με τό σύμπλεγμα εκείνου των άρχαίων θεών, και άποροῦντα ποιοί τάχα νά εΐνε οι γηνοί εκείνοι μαριμίνοι άνθρωποι. Και άνα-λαμβάνει νά τού τό εξηγήση εις τάς κα-τόπιν συναντήσεις. . .

Ράβδον γέροντις εκράτει, Βίβλον μετά προσοχής, Αλλ' ένα επερίπατε, Έπεισε ό δυστυχής!

Ετσι αρχίζει τό πρώτο ποιηματάκι που έδημοσίευσεν εις την Διαπλάσιν, δ πολυς Αλέξανδρος Κατακουζηνός, δ ποιητής της «Μούσης των Παιδών». Από τους πλέον θερούς και άρωσιωμένους φίλους και συ-νεργάτας της Διαπλάσεως. Λόγιος, ποιη-τής, μουσικός, διευθυντής του Ύδρειου, διευθυντής του χορού της Εκκλησίας των Ανανατόρων και αγαθότατος άνθρωπος. Έλάτρευε τά παιδιά, άλλα και τά παιδιά τόν ελάτρευαν. Δέκα χρόνια και πλέον εγραφε γι' αυτά εις την Διαπλάσιν, του, στήλους που οι περισσότεροι έμειναν σάν τά δημοτικά τραγούδια. Τό πρώτο αυτό ποιη-ματάκι του Κατακουζηνού, με την επι-γραφήν «Οί δύο παιδεις», εΐνε ως βλέπετε, εις την καθορυσούσαν. Ο ποιητής μας όμως εγραψε πολλά και εις την απλήν γλώσσαν, που ανέκαθεν τά παιδιά την εκροτιμούσαν, γιατί την καταλάβαιναν καλλίτερα.

Τόν Κατακουζηνόν θά τόν συναντήσω-μεν και παρακάτω.

«Οί Κάστορες», άρθράκι φυσικής ιστο-ρίας, με μεγάλην όρραϊαν εικόνα, ή οποία παριστά λίμνην, όπου οι κάστορες κΐζουιν τά σπιτάκια των. — «Θησαυρός», επτά άπο-φθέγματα, επτά γωνικά διαφόρων σοφών. Γιά περιεργεια, νά τό πρώτον, από τάς χι-λιάδας που δημοσίευσεν, από τότε ως ση-μερα, ή Διαπλάσις: «1. Τρία καλά άπο-τελέσματα προέρχονται εκ της τάσεως: άνακουφίζεται τό μνημονικόν, οικονομεί-ται ό χρόνος, διατηρούνται τά πράγματα» Υπάρχει αντίρρηση; — Τό θροφανό από μητέρα, ένα μικροῦστικο, τρυφερό διη-γηματάκι, άνεκδοτό μάλλον, που μάς έκα-

με νά χάσωμε τό πρώτο μας δάνου επάνω στο χαρτί της Διαπλάσεως. — Πρόληψις περι τού έλατος. Διάσκεψη από ένα βι-βλίον κατά των λαϊκών προλήψεων, που ειχεν εκδώση τότε ό καθηγητής των Φυ-σικών Άνοστ. Κωνσταντινίδης, με τόν τίτλον «Τό φως διαλύει τό σκοτός». Ο λαός πιστεύει, ότι όταν πέφτη στή φω-τιά έλάτι και τρίζη, γίνονται στο σπίτι μαλώματα. Αλλ' εις τό διηγηματάκι εξη-γείται καταλλήλως, ότι αυτό εΐνε φυσικόν φαινόμενον, που με τά μαλώματα δεν έχει καμμίαν σχέση.

Και φθάνομεν αϊσίως εις την 14ην σελί-δα: «Χείρ άνοικτή — καρδιά χωστή» (υπό Α. Ι. Σ.). Εΐνε τό μόνον κομμάτι, που δεν τελειώνει εις τό ίδιον φύλλον, αλλ' έχει συνεχείαν, («Ακολουθεί»). Εκτενές διη-γημα, δ ποσόδρομος, τό πρωτόπλασμα του «μυθιστορηματός» που άρχισε νά δημο-σιεύη άγοῦτερα ή Διαπλάσις. Συγγραφέυς ένας καλός φίλος του περιοδικού, όχι, όμως γνωστός φιλόλογος, μάλλον έρωσι-τέχνης. Και γι' αυτό δεν εΐνε άνάγκη νά εΐνε πώ τίνομμα τόν, αφού δεν τό έφαγά-ρωσε ποτέ κ' εκείνος. Ηρώς του δέ ό Εὐτύχιος, «μικρόν αξιοκρατόν παιδίον, με θεατικόν χαρακτήρα και εὐγενή καρδίαν». (Ακολουθεί) Ο ΚΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΙ

[Υπό 'Οδηγόν, Κεφ. ΙΒ']

Τό άλογο αυτό πέταξε τόν καβαλλάρι του. Τόν βλέπετε πουθενό; . .

6.) Παίγνιον
Έστέλη από του Δάφνης Στεφάνου
Table with 3 rows and 3 columns: TI, ΤΟΣ, ΟΣ, ΣΠΑ, BE, ΡΙ, Α, ΣΙ, BE, ΡΩΝ, ΝΕ, ΝΟΣ, TI

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αδ-ται, ώστε νά αποταλσθούν τά ονόματα τσοσάρων Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεΐς
Έστέλη από του Νευρολοολοδο

Νάναγγασθή τό Φωνηεντόλιπον τουτο.

Αΐσις τού 2ου φύλλου
α.) Αϊνήμα, Κυβόλεξον, Πυραμίς, Γοτφός, Άκοστιχίς. β.) Δελοί (Μή-ΔΟΙ, ΑΥΔοί...) γ.) Nécessité π' a point de loi.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεσαῖο συμμαθητόν.
Αγόρσα σήμερα ένα Ααχέτο. Τι λές; νά κάμω, έν μου πΐση;
Μά τί άλλο, παρά νά ακύφησ νά τό πάρης;
Έστάλη από του Θεωνοῦθι της Λευτεριάς.
Χάρην παΐράματο; ή Λευτεριά στούς Σκλά-βους ζεσάει; νά άναμμένο καί τό θερμομότρον και ό ύδράργυρος όλογα αναβαίνει.
Πάθε λοιπόν! της φωνάζει ό αδελφός της;
(Ολεϊ; νά κάσομα από τη ζέστη;
Έστάλη από του Δάφνης Στεφάνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 28. οδός Κεραυποῦ την 19ην Δεκεμβρίου 1916.

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, αγαπητέ μου παιδά! Με ήγία, με χαρά, με ευτυχία. — Χριστουγεννητικά θά οΐ; Εδῆ αυτό τό φυλλά-διον. Και γι' αυτό, έλέπετε, τό γράφη λίγα έ-νωρίτερα, νά προθάση. Οι Πρόακτορις μου εγραφα τό ήθελαν από την Παρασκευή, διά νά τό μοιράσων στο Σχολείο, πών κλειση διά τάς έορτάς. Σας τό λέγω νά μήν άνησυχήτε, θσοι τυχόν δεν λάβετε απάντησι σήμερα. Γιατί; εσα γράμματα έλαθα μετά την περασμένη Δευτέρα, θθανεύσω εις τό προσέξτε.

ΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΤΩΝ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Πολλοί πράκτορες, διά τούς άγοραστές των, μου ζητούν φυλλάδια συνδρομητών, έπι καλού χαρτίου, προσφερόμενοι νά τά πληρώσουν πρὸς 20 λεπτά. Θά μ' εσουφερε βέβαια; άλλα δυστυ-χώς φυλλάδια έπι καλού χαρτίου δεν μου περισ-σεύουν. Ένωκα της μεγάλης υπερτιμής και της έλλείψεως του χαρτίου τούτου, τυπώσι μόνον άσα χρειάζονται διά τούς γραμμένους συνδρομη-τάς και διά τάς σειράς που πάντα θά χρεια-σθούν διά τούς γραφόμενους νέους. Όταν θέ-πινησ την Διαπλάσιν σε καλό χαρτί, ες γινή συνδρομητής; άλλος τρόπος δεν υπάρχει.

Νά τό ποιηματάκι που έστειλε τό Γενθισιατάκι στην αγαπήτη του Διαπλάσι για τόν καινοῦργό της χρόνο:

Κι' ό καινοῦργός σου ό χρόνος, Διαπλάσολα μου γλυκεία, Μά ήγεια νά περάση, Ευτυχία και χαρά. Μά άσα χρόνια κ' έν περνούμε, Σέ ποτέ νά μή γηράσκης. Πάντα νέα, πάντα άμιαία. Τά παιδά σου νά διδάσκης. Κι' όλοι έμεις πΐυ άγαπώμε. Σά μουόλα μας γλυκεία, Σιδ έσπαῖνομα νά βγοῦμε, Μ' ολοπερθεμένη καρδιά!

Τό Γλυκό Παραλόνο, νά μου συνδρομη-τρα, μου γράφει: «Δέν θύναμι νά σας περι-γράφω την χαράν που ησάνθη, όταν ό πατέρας μου μού παρουσίασε τό πρώτον σου φυλλάδιον. Ηρώς του Σουλίου, Στρατηλάτης των Έλ-λήνων, Έλληνικόν Ίδωδός, Γενθισιατάκι τήν «Μυστηριώδη Νήσον» και την «Βεν-τέταν», συνέπραν, ότι άμπίτερα τό μυθιστο-ρήματα θά εΐνε εξαίσια. Αλλά και πριν τάρ-χισο, δεν άμπίθαλα διδῶν, επειθί πάντοτε σύ εκλέγεις τά τεργύοντε και ήθικώτερα έν των παιδικών μυθιστορημάτων. . .

Αποδόν παίγνιον, Ιωάν. Ν. Ζαγ. Αι λέ-ξαις «δίκη ή πκοι» έχουν έννα γράμματα γρά-φομεν λοιπόν από έν εις άλλο τετραγωνίδιον και έτσι έχομεν «δέκα ή πκοι» εις έννα σταχλους. Καν-νθα όμοιον έμποιρεται τόχα νά κάμη και σύ. Και όμως, Αδύτων Δοτή, ό Ανανίας όρ-κίεται: ότι τό «Η Διαπλάσις των Παιδών» δεν εΐνε αλγοσαπίγμου. Έτσι ακριβώς έδιάβασε τόν τίτλον ό συμπαθητής του. Τό θυμάται σε

νά εΐνε ή ίδια θρα. Οσάκις πρόκειται περι ά-λογοπαίγνιου, ή σε; τό λέγη ό ίδιος, όπως τό κάμνει σήμερα.

Γη της Ελλάδος, αφού ό πόδο; σου εΐνε νά πάρης βραβείον Εϋσθίμων, πρέπει νά λαμβάνης μέρος εις έλας τού; Διαγωνισμούς. Ο Ανα-νίας, ή αδελφάι του και ή κυρά -Μάρθα σε αντασπάζονται.

Και αυτό τό άπόσπασμα από την επιστολήν της: «Ολας Η. Γιαν»: «Τά έφετεινά μυθιστο-ρήματα σου φαίνονται νά εΐνε πολύ άρτα; έν και ήτοιον βεβαιά ότι θά ήσαν, διότι πάν όπι, δημοσιεύη ή αγαπητή Διαπλάσις εΐνε θαυμά-σιον.» Βλέπετε; Τά ίδια που μου γράφει πα-ραπάνω και τό Γλυκό Παραλόνο, σχεδόν άυ-τολεξεί. Μά σμενοῦνται αυτά τά παιδία; Αύτά δά πΐ διοφωσία. . .

Σου έγραφα, Έργάτι, ότι τά ψευδώνυμα που έπρότεινε, «Θαμμένη εργατιά» και «Της φτώ-χειας Νεκροστέρησο», δεν τά έχρωνω, διότι εΐνε ακατάλληλα διά την Διαπλάσιν. Ολιβε-ρά, άπαισιόδοξα, τό πρώτον δε και άκατάλη-πτον. Τά παιδία θά έρωτούσαν: Τι εΐνε αυτή ή θαμμένη εργατιά; και γιατί; θμυμένη; ποίος την έλασε; . . Τό έβρω, ού έχει της ίδέες σου και δά' αυτά σου φαίνονται εύνόητα, άρτα και θαυμάσια. Αλλά τά παιδία, — κάθε ήλικία, και-διά που έχει ή οικογένεια της Διαπλάσεως, — εΐνε άλλο πράγμα. Πρέπει νά προσέξη εις δια, άκόμη και εις τά ψευδώνυμα. Γι' αυτό έρετος δεν έγραψω, έπι προτείνω καθάνα; αλλ' όπι, θεωρώ κατάλληλον.

Πάθε Χλωμά, με πολύ ένδιαφέρον έδιάβασε τό γράμμα σου. Ένωσεθ όμως, ότι για τέτοια εκπαί-δευτικά ζητήματα δεν κάμνει λόγον εδῶ. Ένωσεθ; όλην, διατι δεν θημοσιεύη εις την Σ. Σ. Σ. τά άρτα διηγηματάκια που μου στέλλεις. Τό ήμα; περὶ τό όποτον στρέφονται όλα, δεν εΐνε διά παιδιά. Θά πής; και ό κ. Φαίδων δεν τούς ωμίλησε κάποτε διά τό ήδιον ήμα; Ναι, άλλα έπαρ-χουν διάφορον τρόποι.

Πολύ καλά με διέβασε τό πρώτο σου γράμμα, νά μου φλες Αίση. Ναι, ες την οικουγενείαν μου προστίθεται άκόμη ένα καλό παιδί. Αυτό τό βρέπω, χωρίς νά μου πής; τό εφήμια; ότι μά-γαπός περισσότερο άπ' έλας. Μου φάναι νά μάγαπός; σάν έλας; και νά μου γράφης συχνά. Ακουσθήθη, σου τό λέγω διά νά τό ακού-σων και ήλοι οι νέοι συνδρομητάι: Τά φυλλά-δια σας όλα μαζί, παραδίδονται κάτι Παρα-σκηη πρωί εις τό Ταχυδρομείον. Όταν έν κα-νέ τό λαμβάνη άργότερα από τούς άλλους, πταίει ό ταχυδρομικός διανομέας της συνοικίας του και πρέπει νά κάμη τά παρατόνά του εις την διεύθυ-σιν του Ταχυδρομείου.

«Πολλοί από τούς φίλους σου, — μου γράφει ό Νικητής της Αθήων, — ερωτούν γιατί δεν μεγαλώνει ό Ανανίας. Δεν θά ήέρουν, καθώς φαίνεται, ότι ό αγαπητός μας ψυχογούος; σου γεννήθηκε της 29 Φεβρουαρίου κ' έπομένως. . . κάθε έτεσσα χρόνια μεγαλώνει ένα.» Ναι, βέ-βαια' εΐνε κι' αυτό' αλλά όχι μόνον αυτό. . .

Θραϊάς επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξής: Ένδοξος Ύδρα, Υπο-βόχτος Αμυνα (με κάτι νόστιμα στοιχεία!) Ηρώς του Σουλίου, Στρατηλάτης των Έλ-λήνων, Έλληνικόν Ίδωδός, Γενθισιατάκι τήν «Μυστηριώδη Νήσον» και την «Βεν-τέταν», συνέπραν, ότι άμπίτερα τό μυθιστο-ρήματα θά εΐνε εξαίσια. Αλλά και πριν τάρ-χισο, δεν άμπίθαλα διδῶν, επειθί πάντοτε σύ εκλέγεις τά τεργύοντε και ήθικώτερα έν των παιδικών μυθιστορημάτων. . .

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αδην την εβδομάδα έλαβα τά εξής: «Εύφης άπάντησι». — «Αλογοπαίγνια». — «Carmen Imbris». — «Σκέψις». — «Η ειδυ-μία νική». — «Χριστούγεννα» (ποίημα) και «Χριστούγεννα» (πεζόν). — «Η Ισομνη». — «Διαβάτης». — «Ανεκδοτόν του Μελλοῦτος. —

«Ολοι αδέρφια». — «Από τέτοια ερωτήματα». — «Κάποισι σιχοι του Dantes». — «Από έλ παιδιχαγικά μου». — «Αθήνεια». — Διά τό Νέον Έτος κτλ. — Παιδικά Πνεύματα και έ-άφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική της προηγούμενης Σελίδος: — «Θέλλα». Αρετιά άρτα. Στχοι ρέοντες; όχι όμοια άρετιά γεμάτοι και πολύ θεμένοι. Π: χ: «Της φύσης τάχηα τά στοιχεία — έχου άρχισή πάλι. Όταν ό πρώτος στήχος τελειώνει εις φωνήν, ό δεύτερος πρέπει νάρχίζη από σύμφω-νον άλλως γίνεται χασιμιά. Γεμάτοι θά ήταν οι άνωτεροι στήχοι, άν έλεγαν έτσι: «Της φύ-ση; τάχηα τά στοιχεία — πού έχου άρχισή πάλι. . .» — Συμβουλή; για τη Ζωή». Πρα-γματικός, ό φίλος του Βασιλείου του Βουλ-γαροκτόνου εΐνε άνθρωπος έμπειρος, που λέγει πραγματικά σωστά. Μόνον που τά έχου πΐ κι' άλλοι πολλοί τά ίδια. Ο Β. Β. όμως τά έ-γραφε εύμορφα κι' αυτό τούς διδα και τό και-νοῦργιο. — «Η Εκία του. . . Τό έρετε λοι-πόν ότι αυτό εΐνε ποίημα αληθινό; Πώς τό κατάλαβα εγω, ότι ό μικρός μου φίλος, που πέρσο άκόμη δεν ήξερε νά κάμη ένα στήχο της προκοπής. εΐνε μέσα του τη φλέβα. Μπράδο, Στενημαχισιαί! και εις άνωτερα. — «Ελ-πίς». Θά ήθελα άπλουστερα τη γλώσσα. Κατά-τάλα πολύ καλά. — «Από τά φιδρόα». Χαρι-τωμένο. Συγχαρητήρια για την εκλογή. — Παι-δικόν Ηνθύμα. Τό πιο νόστιμον και τό πιο προτιόητον εΐνε τό τρίτον, της Γης της Έλ-λάδος.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τοῦδον ψευδώνυμον εγκρίσθαι ή εγανούσθαι. άν δεν συνδοθεσαι από τού δικαίωματος δε. 1. Τά εγκρινόμενα ή άνακοινούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1916. Όσα συνδοθεσονται από Α ά-νήκων εις Αγορά, και άσα από κ. εις Κορίνθα.

Νέα Ψευδώνυμα: Ένδοξος Ύδρα, α. (ΑΖ). Καλόγηρος Σαμουήλ, α. (ΣΡ). Τρι-κέφαλος Κρόνος, α. (ΧΠ). Ρομανική Αυ-γούλα, κ. (ΕΝ). Ταίγνη, κ. (ΑΡ). Μικρά Αμυζών, κ. (ΡΣ). Μικρός Αγαθός, α. (ΠΚ). Κρίτων Κολλάδων, κ. (ΑΣ). Έλληνική Δόξα κ. (ΘΜ). Άρχον του Ψοφός. α. (ΑΔ). Κολίβριον κ. (ΜΜ). Γλυκό Παραλόνο, κ. (ΜΚ). Παρυσίον Όνειρον α. (ΜΤ). Αρετοῦσα, κ. (— + —). Κυματοθραυτής Βόδρος, α. (ΤΜ). Καλός Σαμαρειτης α. (ΠΠ). Παρυσία Αδρα, κ. (ΘΚ). Άχθος Αρούρης, α. (Φφ). Διαβο-λάκι του Αρσακείου, κ. (ΜΠ). Σπάθη του Ααρμυλέου, α. (ΖΘ). Πρωμαχος της Έπιτα-λάφου, α. (ΡΜ). Δοξής της Ηπειρου α. (ΓΔ). Τρίαινα του Ποσειδώνου, α.

Ανακοινούμενα Ψευδώνυμα: Έλληνικόν Στέμμα α. Αεζαομένο Εικοσιένα, α. Έλλη, α. Ερευτικός Λέων, α. Χρυσάλκις κ. Γνω, κ. Δαρνοστροφής Βασιλεύς, α. Μαϊμουδίτσα, κ. Ένδοξο Σούλι, κ. Έλλάς του Μέλλοῦτος α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθρομόν νάνταλλά-ξον: — δ Μοσού του Σουλίου (0) με Αύτο-κράτειρα του Βυζαντίου, Μαρίαν την Μελα-χρονήν, Αδην του Βασιλείου. — τό Γενθισια-τάκι (0) με άδωνης Στέφανου, Νικητή της Αθίων. Αστέρω της Βέγα, Θαλασοποδι του Στόλου. — αΐ Αεζαομένα Αθήναι, (0) με Αύτοκράτειρα του Βυζαντίου, Μαρίαν την Μελαχρονήν, άδωνης Στέφανου. — ό Έλ-λήν του Ολύμπου (0) με Βασιλείον τόν Βουλ-γαροκτόνον, Αεζαομένη Έλλάδα, Δαιμονική Κρανόσκηνον, Χαρούνη Καρδίαν. — ή Πα-ρυσία Αδρα (0) με Βασισία των Ηλλίου, Σπάρτη Έλληνοπούλαν, Ραζαν. — ό Μεγα-λοπρετής Βασίλοτος (0) με Χάρον, Κάμιν, Μέγαν Ναπολέων, Όνειροπόλον Κωνσταντι-νουπόλεως, Νερόδον του Βοσπόρου, Κόσην των Κυμάτων, Σκλαβομύνον Μικρασιάτην, — ό Βυζαντινός Αύτοκράτορας (0) με σύνδρο-μητός διαμίνοντος έν Νέω Φαλήρω. — ή Έλ-

ΤΟ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1916

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 500 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Ἐργάριον Ἀλλήνων».—Με τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν ἢ «Κασσίνια».—Με τὴν περιπετειώδη «Ἀρπαγὴν τῆς Ναβίας».—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχμ. 8.— **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχμ. 11

Εἶνε ἤδη ἔτοιμος, καὶ ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς πάντα ἐμβάλλοντα τὸ ἀντίστημι, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν (λεπτ. 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.)

λὺς τοῦ Μέλλοντος (ὁ) μὲ Ἔρωτα τῆς Παρθένου, Κάκιαν, Χρυσουγνή, Τρισεύγενη.

Ἡ Διάπλασις ἀποπέμπεται τοῦ; φίλου; τῆς: Ἑλληνικὴν δόξαν (πολὸν ὄρατο τὸ πρῶτό σου γραμματικῶν) πολλὰ χαιρετήματα στὴν ἀγαπητὴ μου καὶ ἀλησμόνητη Δ. Χ. γράφει μου συχνά!) Ἀποκριθεὶς τὸν Βυζαντινὸν (Διαγωνισμοὺς: οἱ; ἐτοιμάζω πολλοὺ; ἄριστοι ἄνω; ἢ περὶ τὸ ἀποκλεισμοῦ; ἢ λαβὸν μέρος ἄλλοι;) Ἑλληνα τοῦ Ὀλύμπου (ἡ ἀποστολὴ γίνεται τακτικῶς σὺν Π. Κ.) Ἀστὲρα τῆς Νίκης, (ἔσπευτε! ἐνθουσιαστικῶς γὰρ ὄσα γράφει;) Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων (τὰ ἔλαβα μετὰ τοῦς διαγωνισμοῦς τοῦ σχολείου, στείλε μου καὶ ἄλλα!) Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα (δὲν εἰμποροῖ νὰ τὴν χρῆσι μοιποιήσω; πολλὴ ἀτίμητος; ζωγραφισμένη;) Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (ναί, καὶ εἰς τὴν ἐξομολογήσει ἂν θέλῃ;) Καλόγηρον Σαμουήλ (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινον;) ἔγενες καλῶς;) Δημ. Σ. Μπερδ. (συμφορῶν ὄρεται; ὑπόλοιπον δρ. 3,75) Ἑλληνοπόλο (τὴν ἐσημειώσα;) Ἑλληνα Νικητὴν (εἶνε εἰς τὸν τάμιον τοῦ 1897; ἔσπευτε!) Ρωβίθου (ἂν εἶνε ἀγαθὰ; ἀριστερῶς; καὶ;) Ἑγγλεζῶν (χαίρει πᾶσι ἔγενες καλῶς;) Ἑυχαριστοῦ διὰ τὸ νέον ἔσπευτε;) Γενναίαν Ψυχὴν (τὰ ἔλαβα ὄσα;) Βασιοπούλου τοῦ Πηλίου (ἐλπίζω αὐτὴν τὴν ἐδομάδα;) Καμυλῆταν (ἔλαβα, ἐνθουσιαστικῶς) Δοξαριμένον Ἐπιστολῆρα (ἔχει καλῶς;) Ὀδρανὸν Θόλον, Ν. Πόθου, Χάουα κτλ. κτλ.

Ἡρώτα τῆς Γραβιάς, Ἑλληνικὸν Ὀργάνον, Μαϊμουδίτσαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Θαλασσοπόλο τοῦ Στόλου (ἔσπευτε.) Ναυτικὴ τῆς Καβάλλας, Μουσουλίδου (ἔλαβα.) Εἶς ὄσα ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 18ην Δεκεμβρίου, θάπαντῶσι εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαρτίου.

36. Λεξιγράφος

Ἔνας; υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἀνὴρ ἑσπεραντιώθης
Καὶ Κράτος; εὐρωπαϊκὸν
Τὸ ἔσπευτε; ἑλληνικόν.

37. Συλλαβισμός

Τρεῖς φθόγγοι μουσικῶς;
Ἄν συνειδητοῦς,
Μιὰ λίμνη ρωσικὴ
ἢ φανερωθῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσθματός τῆς Πατριδος

38. Στοιχειογράφος

Εἶνε τῆς; Ἀγγλίας
Κάποιος ἀποικία
Ἄν ἂν τὴν οὐρά τῆς;
Ἀπὸ σπονδύλου; βυβλίω,
Ἐχθρὸς τῆς Κράτος;
Βλέπω εὐθὺς; μεγάλω.

Ἐστὴν ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλευσαρκτόνου

39. Μεταγραμματισμός

Μὲ ὁ ἐπιθετοῦ... λευκῶν
Μὲ Ἀ νησί Ἑλληνικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὑποδοῦλου Ἑλληνας

40. Μωσαϊκὸν

Ἡρα, Θέμις, καὶ Ἐκάτη
Περσφόρη καὶ Ἐστία
Ἄν ἂν ἄλλες πόρῃ; κατὶ,
Σχηματίζεις; ἄλλη μιὰ.

41. Δίξυγον

Νάνικασταθοῦν οἱ ἀστρί-
σκοὶ διὰ γραμμάτων αὐτῶς,
ὄστε νάναγιγνώσκωνται: ὀ-
ριζοντίως ἄνω, ἰσῶν φορ-
τηγόν; κάτω, πόλις τῆς
Θεσσαλίας. Καθῆτος δέ, ἔξ
ἀριστερῶν κατὰ σειρὰν:
ὀπωρικόν, φιδικόν πενήν, μέρος ἐν ἐρήμῳ
καὶ ἐρημητικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐδνῆς Ἀναγεννηστικῶς

42-44. Ἀστία Παρορμητικῶς

1.— Ὁ ὄλος εἶνε σῶν.
2.— Ἡ θύρα εἶνε μουσικὸν ὄργανον.
3.— Ὁ κόλαξ πετῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νευτολοσόουδου

45. Ἀρκοστιχίς ἢ Ἀντιθέτων

Νὰ ἐραθῶν ἄνελίξει τὸν κάσιβη λέξασιν
τοιαῦτα, ὄστε τὰρχικὰ τὸν νάποστολὸν πόλιν
τῆς Ἑλλάδος:

Γέρον, κῆρυ, βιάος, στενός, μωθρας, ἀν-
κῆνος, μέρος, ἡμέρα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀιματομένο Σίφου

46. Φωνηεντολόπος

κ- φν- κ- γδρς

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνο

47. Γεῖφος

ο φιλ' ο δ καλό.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νευροῦ Φιλοσόφου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[13' -19]

Κάθε Ἑλλὴν θὰ φησὶ βέβαια καὶ θὰ φέρῃ
πρῶτον τὸ ἐθνικὸτατο ψευδώνυμο, τὸ:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

[13' -20]

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι! Αἱ ἀγγελίαι τῶν δια-
φόρων Συλλόγων ἔς μὴ παρασῶν τὴν φή-
φον ὄμιον. Ἄν ἔχετε παρὰ νὰ συγκρίνετε τὰ
ὑποψήφια ψευδώνυμα τοῦ 1916, καὶ τότε ἀδι-
στακτικῶς θὰ ἠμολογήσετε ὅτι ἔξ ὄλων ὑπερέχουν
εἰς κομψότητα, πατριωτισμὸν καὶ ποιήσιν, τὰ
ἀληθῶς ὄρατα!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΣΘΡΑΞΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἡμεῖς ὄρισμενος ὑποστηρικτῶς; δὲν ἔχομεν.
Ὑποστηρικτῶς; μᾶς εἶνε ἡ λατρία ἀπάντων τῶν
εὐγενῶν ψηφιστῶν πρὸς ὅτι ὄρατον καὶ καλα-
σθητὸ καὶ ἡ ὄν; αὐτὸν εἰς παρελθόντα; δημοφ-
φίσματα ἐπιδομακῶς; τῶν ὑπερῶν ψευδωνύ-
μων μᾶς, ὅτε ταῦτα ἐστῆθησαν ὑπὸ τῆς νίκης.
Ἰσοῦ μιὰ ἀσφαλῆς ἐγγύησις καὶ περὶ τῆς προ-
σεχοῦς τῶν πατριωτικῶν ἐπιτυχίας.

[13' -21]

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

Ὑποψήφιος; Δημοφφίσματος ὑποστηριζόμενος
ὑπὸ τῶν συνδέσμων «Ἑλληνοφίλων» καὶ
«Νέα Ἑλλάς».

[13' -22]

Τρεῖςτε, παιδιὰ μᾶς; τρεῖςτε
καὶ ἕνα ψῆφο ὄδοτε
στὰ θαυμαστὰ ψευδώνυμα
διὰ τοῦ συλλόγου «Νίκη»,
ποῦ μέσα σ' Ἑλληνας ψυχῆ
πετοῦν κ' ἀντικλοῦν.

ΑΞΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΞΤΗΣ ΚΑΙ ΑΞΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

[13' -23]

Οἱ φησῶσι τὴν

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΩΝ

[13' -24]

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Ποιὸ γνήσιον Ἑλληνοπόλο θὰ θελήσῃ νάργηθῃ
τὴν λευκὴν του ψῆφον γὰ τὴν μεγάλην
ἐδοξὸν Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, τὴν σεβαστὴν
εἰς τοὺς φίλους καὶ προμερᾶν εἰς τοὺς ἐχθροῦς;
Ὅλοι καὶ δλαὶ τὴν ψῆφον σας στὴν
ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δῶσαν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων
ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Γιαννούδη, Δ. Μωκοῦ-
λῆς, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Κ. Ζήγρος, Κ. Ι. Κορ-
τοφλάς, Γ. Ὀλσεν, Ἰουλίττα Γ. Σάβιαν, Ἐν-
κάστριον, Ἀβ. Φαίνογιαν, Χάρις Χριστιάν, Ἀ-
λοῦς Ἐποικιστῶν, Ἐβρ. Μπάουμαν, Κλέα
Μπάουμαν, Γερμανοφίλων Κερματιστῶν Θεσσα-
λῶς, Κ. Π. Καρανίκας, Α. Ι. Παναγιωτοπούλος,
Ζοφρὰ Νῆς, Α. Κ. Ζαννίδης, Τὸ Ἑλληνοπόλο
Π. Πλαπούτας, Π. Ψύλλογλου, Βασ. Δ. Οικονό-
μου, Ἰω. Α. Κουδούνας Ἐβρ. Γ. Μωρατίτης,
Καρ. Γ. Παπαλάμπρου, Γ. Π. Ἀράφης, Ἐμ. Ν.
Βερνίκος, Ἀσπρὸς Γάτος, Γενναίος Ψυχῆ, Ἀν.
Μ. Πικρὸς, Ν. Ι. Τσίμης, Θ. Ν. Ἀντωνόπου-
λος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Πάνανα Θ. Μπάου-
λῆς, Βλ. Γ. Βαλασόπουλος, Κ. Α. Κροντηρῆς
Νεκ. Ι. Ἀσιουδῆς, Τηλ. Μαικῆς, Ἄντ. Χάφριαν,
Ἐμμα Χάφριαν, Βασ. Ι. Κόλλας, Φαληρικὸς
Διάβολος, Θ. Μαικῆς.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Α. Τσιουλάς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Χρηστοβασιλῆς.
ΚΑΚΟΔΑΥΡΙΟΥ: Βασ. Γ. Σωάνης.
ΚΑΛΑΜΑΡΙ: Ἀν. Ν. Θεοδοσιου, Κ. Καπετανάκης
ΚΑΡΑΤΕΣΣ: Βασ. Παπαφύσης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ.Κ. Σοῦτος, Πόση Ι. Καλλιῶν.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀνουσιτὰ Μπέση, Χρ. Γ. Θά-
νος, Ἀνατ. Γαῖνη, Ν. Φ. Ρουβινέτης, Ι. Ν. Ἀν-
τωνῆς, Ν. Κ. Δροῦνης, Ἀθ. Ν. Μπινιάρης.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Εἰρήνη Μ. Κεσπετή, Ν. Μ.
Κεσπετή.

ΠΑΤΡΩΝ: Σ. Εὐνοπούλου, Κ. Α. Ἀόντος
Ἀλέξ. Π. Νικολόπουλος, Παρασκευοῦλα Γε-
Καλλινοπούλου, Μαρίνα Χ. Τριάντη, Μετρί-
ποῦλα Γιαννουλόπουλου, Μαρία Παπαγιαννο-
πούλου, Π. Πρωτόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀπὸ μὲ ψευδώνυμα μὴ ἐνκατε-
μένῳ, Σ. Ν. Σαφίδης, Μ. Φωιδῆς, Α. Α. Κορτο-
λέων, Ἰω. Κ. Κούρκαλης, Ἰω. Θ. Μπαρῆς, Γε. Ι.
Ἀρμαυρίτης, Θωμ. Ι. Πολίτης, Α. Ἠλιόπου-
λος, Ἀντωνία Σ. Κορναῖου.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἰω. Τρ. Μακρυγιάννης.
ΤΡΙΦΛΕΩΣ: Ι. Ν. Ντασάκης, Δ. Γ. Γαλα-
ντάκης.

ΦΙΛΑΤΡΩΝ: Κατίνα Κασίμη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Α. Ἀράφης, Θ. Ν. Μικρῶς,
Ι. Α. Νικολαΐδης.

ΧΙΟΥ: Μαρία Α. Σπανολεῖ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τῶν ὀνόματων ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κλαστικὴν καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἔξῃς τρεῖς:
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΟΥΓΙΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΔΩΝΙ-
ΔΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιῶσι, καὶ ΙΩΑΝ-
ΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅσοι
ἀνεγράψαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰανου-
αρίου.